

Lelkiaikat

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXI. évfolyam, 28. szám, 2017. július 14.

Július negyedikén kelt határozatával a haza atyja személyesen vett el kilencvenmilliót a „Szociális humánszolgáltatók részére biztosított szociális- és gyermekvédelmi pótlék” elnevezésű rubrikából, hogy a versenysport támogatására fordítsa. Megteheti, nemcsak azért, mert ő a kormányfő, hanem azért is, mert különféle elszólásaiból egyértelműen kiderül, hogy alig titkolt meggyőződése szerint ő valójában a magyarok fejedelme, s ennél fogva akaratának alkotmányos vagy egyéb korlátja nincs. Ő a kormány, ő a parlament, ő a magyar nép, ő Magyarország. Pénteken egyebek között ezt mondta a rádióban: „[A] Mol 25 százalékát úgy kellett visszavásárolnom [...] az oroszok zsebéből... Tehát Magyarország megvédte a legnagyobb energiacégét.” Az egyik mondatban ő vásárolja vissza, a másikban Magyarország védi meg. Ő és Magyarország ugyanaz.

Kilencvenmillió amúgy nem pénz. Mészáros Lőrinc ebéd után elszunyókál a karosszékében, s mire fölébred, megkeresett kilencvenmilliót, vagy akár többet is. Ha pedig ezt az összeget a szociális, gyermekvédelmi, oktatási vagy egészségügyi ágazatok költségvetéseihez mérjük, akkor a légypiszoknál is kevesebb. Viszont ép lelkű és elméjű közéleti ember agyában fel nem ködlene az a gondolat, hogy a szociális és gyermekvédelmi akármicsodától egy huncut petákot is elvegyen, ez ugyanis olyan, mint istentisztelet után a papné dáiáit lehugyozni. Büntetőjogi konzekvenciája nincs, finom lelkű politikus ilyet mégse csinál. Más kérdés, hogy a társadalomtudományok mai állása szerint a hatalom birtoklása a mentális egészség rovására megy, a totális hatalom birtokosa pedig totálisan becsavarodik, önmagát sérthetetlennek és mindenhatónak, alattvalóit nemlétezőnek tekintve, evvel együtt a szekér megy tovább, ameddig megy. Amikor mégis megáll, akkor majd némelyek fognak csodálkozni, legfőképp maga a fejedelem.